

פּוֹרִים ג'

- היעלה על הדעת שרבה נכשל בשפיקות דמים, רחמנא ליצלו?
- כיצד יתכן שנדב ואביהו, שעלייהם נאמר "בקרוביו אקדש" ("שהם גדולים ממוני וממר") - נכנסו למקדש כשהם שתויי ייון?
- ביאור נפלא בסיפור הגمرا"ק מרביה שחטיה לר' זירא - על יסוד דרשת חז"ל "אין ושות אלא ומשך"

בגחות יעקב - "שלא שחטו ממש .. (אלא)
באחיזות עינים .. (רק) שהרואים היו סבורים
שחטו באמת .. אפ' ר' זירא נתפעל מהם לבש
חרדה ונתעלף מרוב דאגה כו".

אבל נוסף על זה שפניות הספר ובירור
סיוומו "למחר בעי רחמי ואחיה"⁵ אינו מובן
עפ"ז, הרי עדין אין זה מיישב הנוגתו של רבה,
דסוף סוף וזיק הדבר לבריאותו של ר' זירא (ועד
שנטה למות"), שזהו איסור של תורה לחבול
בחבירו באיזה אופן שהוא ובפרט - כנ"ל?

בתשובות החתם-סופר מקשר זה שחטיה
רבה לר' זירא עם דברי הגمرا"ק "האי מאן
דבמאדים יהיה גבר אשיד דמא (שופך דמים) ..
אמר רבה אני במאדים כו".

אבל ראה יעקב שאבל דם ודאי לא
שפך רבה, אף אם היה במאדים", ולכארוה אין
לומר שהיתה אצל רבה עניין של שפיקות דמים,
ח"ו. וכמבוואר ברמב"ם וכו⁶, שזה ש אדם נולד
בטבע (כולל מזול מاءדים) מסויים אינו בסתרה

חדא"ג שם).

*5) אבל ראה העורה הקודמת.

6) חאו"ח סקפ"ה. סקצ'ו. וראה גם עז יוסף לע"י שבת
קנו, א.

7) שבת שם.

8) ראה שמנונה פרקים פ"ה. הל' תשובה פ"ה ה"ד
ובלח"ם שם. וראה לקוטי שיות חטוי ע' 9 ואילך.

א. איתא בגمرا"ק: "אמר רבא מיחייב איני ש
לבסומי (להשתכר ביין) בפוריא עד שלא ידע
בין ארור המן לברוך מרדכי"⁷. ובהמשך זה:
"רבה ור' זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי,
איבסום (נשתכרו²), קם רבה שחטיה לר' זירא,
למחר בעי רחמי ואחיה. לשנה אמר ליה ניתי
מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי, אמר ליה
לא בכל שעטה ושבטה מתרחיש ניסא".

ולכארה סיפור זה לפי פשטו דורש ביאור
והסבירה, דאיך אפשר לומר שרבה נכשל בעניין
של (אפילו אביזורייהו דאבייזורייהו ד) שפיקות
דמים רח"ל⁸?

בחדא"ג מהרש"א מבאר שלא היה כאן עניין
של מיתה ממש (שחטיה כפשו), אלא "כעין
שחטיה", דאגבריה חмерא. וככפייה לשנות יותר
מדאי עד שחללה ונטה למות". וכעין זה ביאר גם

1) מגילה ז, ב.

2) פרשי שם.

3) וכן הובא להלכה ברמב"ם הל' מגילה פ"ב הט"ו.
טושריע או"ח סתרצה"ה ס"ב. וראה נ"כ שם. לקמן סוס"ב.

4) ואף ש"איבסום" - הרי אדם מועذ לעולם כו'. ובכל
אפשר פשוט שלא נכשל רבה בזה אפילו בשוגג או באונס.
ולהעיר שרבה אמר (ברכות סא, ב - ראה על הגליון שם
שכן היא הגירסה הנכונה) "כגון אני BINONI". וראה תנייא
פ"א. שם פ"ג (יט, א).

5) וראה גם מאירי מגילה שם "שחטיה - מלשון שחטיה
ר' ל' שמעכו, ואחיה מלשון החלימני והחיני" (וראה גם

רוחניים¹³, ולא שairעו בפועל בנסיבות). אבל אין לפреш כן בענינו (שסיפור דרכה ור' זירא הוא רק משל ורמו על עניין רוחני) - שהרי סיפור זה הובא בהמשך (ובתוור סיווע חזוק ודוגמא) לפסק הלכה שבגמרא, "מיחייב איניש לבסומי בפורייא עד דלא ידע", שרביה ור' זירא קיימו את החיוב "לבסומי .. עד דלא ידע" בפועל ממש; ומכיון שמדובר בעניין של הלכה, על כרחך צריך לפרש, שסיפור זה היה כפשווטו, ולא (רק) ברוחניות הענינים [משא"כ סיפור ר' רבה בר בר חנה הנ"ל, שהובאו בחלק האגדה שבגמרא].

וכן מוכח מדברי הר"ן ובבעל המאור¹⁴ שהביביאו הא ד"כתח ר' אפרים זיל מההוא עובדא דקם רביה ושחטיה לר' זירא .. אידתי ליה מימרא דרביה, ולית הלכתא כוותיה, ולאו שפיר דמי למועד הци". ומוכח מזה דעתם בפשטות שהסיפור דרביה ור' זירא הוא כפשווטו - ונגרם היזק (מיתה) לר' זירא, כי בלאו הци אין מקום לומר שימוש כך יבטל החיוב לבסומי בפורייא וכו'.

ג. ולכן נראה לומר, שסיפור זה היה כפשווטו, שכתוצאה ממצב של "אייבסום" נגרמה (ע"י רביה) מיתה כפשווטו לר' זירא - ומכל מקום הייתה מיתה זו (ומעשה רביה) באופן כזה שאין בה שום סרך אפילו של שפיקות דמים או בכלל איזה עניין בלתי רצוי, ועד כדי כך - שגם לשנה**הבא רצה רביה לחזור שוב על אותה הנגגה**.

ויל' בזה בהקדם המבואר בעניין מיתה נדב ואbihוא¹⁵ - שכמאמר חז"ל¹⁶ מתו מפני ש"שתיין נכנסו למקדש", שמיתה זו הייתה קשורה

(13) לדוגמא: ראה זהר ח"ג רcg, ב. ועוד.

(14) הובא גם בבי' לטוא"ח רסתרכ"ה. ב"ח שם. ט"ז סק"ב. פר"ח סק"ב. יד אפרים.

(15) ולהעיר, שכממה קביעות דשנים מעוכרות - חל פורמים בפרשת שמיני, שבה מסופר על דבר מיתה נדב ואbihוא.

(16) פרשי' שמנני, ב (МОיק"ר פ"יב, א. ועוד).

לבחירה חופשית, ואדרבה, ובודאי ניתנו לו הchèות להתגבר על נטיותיו הטבעיות, ובודאי שכן היה אצל רבה.

וביתר תמורה:

בהמשך הסיפור מפורש (כנ"ל) "לשנה אמר לייה ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי" - כלומר: לא זו בלבד שלא מצינו בגמרא שרביה עשה תשובה על מעשה זה, אלא עוד זאת, שלשנה הבאה שוב הזמין את ר' זירא לחגוג וכו' עמו סעודת פורים (למרות שיום שעולול לקרות מה שקרה השנה שעברה!).

זאת ועוד: הסיבה שר' זירא לא נענה להזמנתו של רביה הייתה רק מפני ש"לא בכל שעטה ושעתה מתרכיש ניסא", היינו, שבעצם היה מוכן גם השנה לחגוג סעודת פורים ביחד עם רביה, אף שיתכן שרביה עשה מה שעשה השנה שעברה¹⁷, והטעם שלא הסכימים היה רק מפני שלא היה בטוח שגמ הפעם יקרה הנס שרביה יהיה אותו אחרי פורים!

ב. והנה מצינו ביאורים¹⁸ על-דרך הדרוש והסוד, שסיפור זה ש"אייבסום קם רביה שחטיה לר' זירא מرمוז לעניינים רוחניים. ולפי זה אפשר לומר שאינו אלא משל בלבד, ועל-דרך שמצינו הענין ד"מיבסמי" בעובדא דרביה בר בר חנה¹⁹ - שאינו אלא משל (ועל-דרך כמה מהסיפורים שבסוגיא דרביה בר בר חנה, שם משלים וرمזים על עניינים

(9) נוסף על זה שיכול לנצל טبع זה עצמו בטוב וקדושה, כהמ"ש הגמ' שם: אי אומנא .. טבחא .. מוהלא. וכדבריacci שם בוגע לרבה - "מר נמי ענייש וקטיל", ובפרק"י "בני אדם העוברים על דבריו" (וראה עז יוסף לע"י שם. ולהעיר מההמשך תער"ב ח"ג ע' ארץ).

(10) והרי אסור לאדם לעמוד במקום סכנה (שבתת לב, א).

(11) ראה סד"ה אמר רבא חייב איניש תש"ח (ספר המאמרים תש"ח ע' 125). לקוטי לוי יצחק על מחוזל ע' קעת. ובארוכה - לקוטי לוי יצחק אנגורות ע' שביג. וראה צפנת פענה עה"ת ויחי מט, כב.

(12) ב"ב עג, סע"ב.

ברוחניות, ש"יינה של תורה" הינו גילוי סודות התורה²⁴; ו"שתיי יין" מורה על גודל ועוצם הגילוי דפנימיות התורה²⁵, עד למצב של "כלות הנפש" [דכמיו ב"שתיי יין" כפשוו הרי הין גורם לביטול החושים, כך גודלו של גילוי זה והשתוקקות זו גרמו אצלם ביטול החושים, ועוד לכלות הנפש].

ולכן לאחרי מאורע זה הזירה תורה "יין" ושכר אל תקשת²⁶, שאסור לשנות "יין" דרך שכנותו²⁷, שבזה נרמז, דכאשר "שותים יין" שבתורה, סודות ורזין תורה, צריים להזhor שלא לבוא למצב של "שכורות" של "כלות הנפש", וצריך להיות באופן של "נכנס בשлом" ויצא בשלום²⁸, כדי הפירוש בזה²⁹, שהכניסה לפידס" צריכה להיות "בשלום", באופן כזה שבודאי תהיה היציאה "בשלום" - נשומות בגופים³⁰.

ד. והנה פשטוט, שביאור זה ב"שתיי יין נכנסו למקדש" לא בא להוציא העניין והקריאה מיד' פשטוטו - שהרי מפורש בכתב (כג"ל), שלאחריו זה הזירה תורה "יין" ושכר אל תשת', האיסור לשנות "יין" דרך שכנותו כפשווטו. ואם כן על

(24) ראה שליה (שהובא לקמן ס"ד) "יצאו דברי תורה הנקראות סוד". וראה בארוכה אמרי בינה שעור הקריית שמע ספנ"ג ואילך (ובכ"מ) שינה של תורה הוא רזין DAOРИיתא.

(25) ראה גם ס"ד חיב אינש לבסומי עטרת (וכן דשנת תרנו), דלבסומי בפוריא הוא תעונג הנפש בפנימיות התורה". וראה הנסמן בהערה 18.

(26) שמיני שם, ט.

(27) פרשי" שם.

(28) חגינה יד, סע"ב. טו, סע"ב (ע"פ גירסת הע"י). ירושלמי חגיגה פ"ב ה"א.

(29) ד"ה אחריו מות - הניל. לקוטי שיחות ח"ג שם ע' 999. וככ"מ.

(30) אבל לפני הציווי ד"יין ושכר אל תשת' - היה יכול להיות העניין דשתיי יין, עד למצב של "כלות הנפש" ממש, ולכן, גם לאחריו זה אמר משה שעלייהם נאמר "בקורבי אקדש", הם גדולים ממוני וממק", כי זה היה לפני הציווי.

(חוצה) משתיית יין יותר מדאי.

וידעוע התמיהה: מפורש בכתב שמשה אמר לאחרון "הוא אשר דבר ה' לאמר בקורבי אקדש"³¹, ובפרש"י "עכשו רואה אני שהם גדולים ממוני וממק" - וכיוצא יתכן שהיה אלהים דבר בלתי רצוי ובפרט עד כדי כך שיוכנסו למקדש "שתיי יין"?

ומבוואר בזה³² ע"פ מ"ש באור החיים הקדושים³³, שנדבר ואביהו מתחם מפני גודל תשוקתם להתקרב להקב"ה, שלא נמנעו מקרוב לדביקות נעימות עריבות ידידות חביבות נשיקות מתייקות עד כלות נשותם מהם". ובלשון הכתובי "בקרבתם לפני ה' וימתו", הינו, שסיבת מיתתם היא קרבתם לפני ה"³⁴.

וזהו גם הפירוש דשתיי יין נכנסו למקדש: הכוונה ב"יין" היא לסודות ופנימיות התורה, כאמור³⁵ "נכנס יין יצא סוד", דכמיו שין גשמי מגלה את הטמון בלבו של אדם³⁶, כן הוא

(17) שמיני י, ג.

(18) ראה גם לקוטי שיחות ח"ז ע' 22-21 וראה לקוטי שיחות ח"ב ע' 55 [במהדורה זו - שיחה א לפרש שמיני ס"ו]. ושם".

(19) ר"פ אחריו.

(20) ראה בארוכה ד"ה אחריו מות - תרמ"ט (בספר המאמרים תרמ"ט), תשכ"ב. לקוטי שיחות ח"ג ע' 987 ואילך.

ומ"ש "ויקריבו גוי אש זורה גו" (שמיני שם, א) - אין הכוונה ל"זורה" ביחס לעניין הקדושה ח"ו, כי אם ביחס לעניין המשכן, שחכליתו וכונתו - השכנת והמשכתALKות בתוכם למטה (צדקהן בפנים). וראה לקוטי שיחות ח"ב ע' 100 ואילך [במהדורה זו - שיחה בפרשאת אחריו].

(21) ויל - נוסח על העניין כפשווטו, כמורז"ל (סנהדרין לח, רע"א) אגבירו חמרא שע"ז יתוסף בليمוד התורה וכו'. וראה לקמן בפנים. - וזה היה קודם שנינתה הלכה בקראי לאסור שתית יין קודם לכנית למקדש (למשכן).

(22) עירובין טה, סע"א. סנהדרין שם. תנחונא שמיני ה. זהר ח"ג שמיני לט, א.

(23) וכן הין עצמו מובלע חילה בענבים (ראה פסחים לג, ב) ואח"כ יצא מן הulled אל הגilio (ראה לקוטי תורה שיר השירים ב, סע"א. וככ"ז).

כלות הנפש בלמידה סודות התורה של ר' זира. ובזה מבוארת גם הדגשת הגמרא "איבסום" - "נשתכרו" (לשון רבים), הינו, הרבה ור' זירא שניהם נשתכרו, ומושמע ששכרות שניהם גרמה ל"קם רביה שחטיה לר' זירא - כי (לא רק מעשה של רביה אלא) גם מיתת ר' זירא הייתה מפני שהגען למצב של שכורות המביא ל"כלות הנפש" של האדם כנ"ל, אלא שזה נעשה בו ע"י רביה, "קם רביה שחטיה לר' זירא", כדלקמן סעיף ו'.

ה. וזה תוכנו של הסיפור ש"רביה ור' זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי איבסום (נשתכרו)":

שתיית היין שלהם (כפשוטה) הייתה לכוננה כנ"ל בשג"ה, שמתוך משתה היין יתגלה אצל יין שבתורה, רזי תורה²⁵. וכן היה, שע"י שתיתיהם בסעודה זו נגלו אצלם סודות ורזי תורה נעלים ביוור, עד לתחילת העילוי ד"עד שלא ידע"³³.

אבל אף שניהם נשתכרו, מכל מקום רק אצל ר' זירא בא מזה כלות הנפש ממש. והטעם - כי רביה היה לו שכל רב יותר ("מוחין דגדלות"), ולכן היה יכול לקבל עוצם הגילוי של רזי תורה, משא"כ ר' זירא לא היה יכול להכיל גילוי זה [וכmoromo גם בשמותיהם³⁴: "רביה" מורה על גדלות, ו"זירא" מורה על קטנות, מלשון זעירא³⁵].

ולכן אצל ר' זירא בא עי"ז כלות הנפש ממש, עד שנפרדה נשמהו מגוףו כפשוטו; משא"כ רביה (מצד עצמו), לא בא לכלות הנפש.

ו. עפ"ז י"ל הפירוש ד"קם רביה שחטיה לר'

ברחץ צrisk לומר, שגם אצל נدب ואביהוא היה עניין של שתיית יין (גמ) ב�性יות.

ויל' פירוש הדבר, שאצל נدب ואביהוא היה שתיית היין כפשוטה קשורה עם גילוי "יין" שבתורה (סודות ורזי תורה). וכמו בא בשל"ה³¹, דזה שמצוינו אצל "קדושים אשר בארץ .. שתו לפעמים הרבה יותר מדאי בסודות גדולות .. היה כוונתם בזה לשם שמות כי מתוך משתה היין היו מבדי טובה ומתוך בר אומרים דברי תורה על השלחן הרבה וכפליים לתושיה .. דמתוך שםחה מגלה החכם רזי תורה .. כי ברבות השמחה יתחזק הכח השכלי שיש בנפש ואז הוא יותר מוכן לגלות תعلומות חכמה .. נכנס יין יצא סוד .. שע"י משתה היין יצאו דברי תורה הנקראות סוד כו"³². וכן היה אצל נدب ואביהוא, שהיו "קדושים" ביותר וביותר - "בקרוב אקדש" כנ"ל, שע"י שתו .. הרבה יותר מדאי נגלו אצלם רזי תורה עד שהגיעו לכלות הנפש.

ועפ"ז י"ל שזו הייתה גם סיבת מיתת ר' זירא ← - שהיתה על-דרך מיתת נدب ואביהוא, דמ"ש "שחתיה" הינו (כמו "ה מהרש"א") "דאגרה חמרה .. לשנות יותר מדאי", ו"חלה ונטה למota" (לא ע"י היין השמי, אלא) הינו כלות הנפש ע"י רוב "שתייה" (גilioi) של "יין" שבתורה (סודות התורה).

ומכל מקום אין זה מוציא העניין מייד פשוטו - שהיתה שתיית יין כפשוטה (על-דרך הנ"ל בנدب ואביהוא); וגם מיתת ר' זירא הייתה כפשוטה, פירוד הנשמה מן הגוף ממש (לא רק התעלפות) - ולכן סביראליה לר' אפרים שמאני העובדא דרביה ור' זירא בטל החיבוב לדבוסמי.

ולפי זה מובן היטב שאין כאן אביזרייהו של שפיקות דמים ח"ז כלל, שהרי המיתה הייתה

(31) שער האותיות (פ"ד, ב).

(32) ומבייא שם מסנהדרין (לה, רע"א) אגברו חמרה אדרdisk; שבת (סז, ב) רב עקיבא עשה משתה לבנו ועל כל כוס וכוס כו. ועוד.

(33) וראה בארכנה לקוטי שיחות חט"ז (ע' 371), שי"ל דמ"ש הרמב"ם (הלו' מגילה פ"ב הט"ו) "שישתכר וירדים בשכרותיו" הוא עד מ"ש הרמב"ם (הלו' יסוה"ת פ"ז ה"ב) שא"ן רואין מראה הנכואה אלא .. שתפל עליהן חרומה".

(34) ראה גם לקוטי לוי יצחק שם.

(35) ראה חדא"ג מהרש"א ב"מ פה, א ד"ה וקרו (מס' יהושע).

ולכאורה אין יכיה רכה את ר' זира ליכולות הנפש, היפך הכוונה שצורך להיות "לשכת יצראה"³³, נשמות בגופים דוקא - כי רבה אמד והעריך את ר' זира שהוא בערך דרכו ולא יבוא יכולות הנפש.

ובעומק יותר יול: כיון שרבה היה בכחו לפועל "ואהיה"³⁴ - להחזיר נשמת ר' ז' לגוף, لكن לא היה זה בסתרה להכוונה DNS מנות בגופים דוקא, כי יכולות הנפש אצל ר' זира היה רק עניין עראי - במשך יום הפורים (שאז ישבו החיוב "לבסומי" . . עד דלא ידע³⁵) משא"כ "למחר" (לאחרי הפורים), שאין חיוב "לבסומי" . . עד דלא ידע" ואדרבה) - "בעיר רחמי ואחיה"³⁶, בהתאם לכוונה העליונה - נسمות בגופים דוקא, על-דרך "נכנס בשלום (למשך זמן, ואח"כ) יצא בשלום".

ז. ע"פ כל הניל אני שפיר גם המשך סיפור הגمرا - "לשנה אמר ליה נתני מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי, אמר ליה לא בכל שעטה ושתעה מתרחיש ניסא":
לא זו בלבד שרביה לא הצטער על מה שאירע

(39) ישעה מה, ייח.

(40) ראה לקוטי תורה תורייע (כב, ג) ועוד שהנתנים והאמוראים היו יכולים לעשות מופטים עצומים בכח תורתם. ע"ש. ולהעיר מסנהדרין סה, ב (כגירותת הרמיה שם) "רבה ברוא גברא".

(41) עפיי יומתק הדיק שוק "למחר" בקש עליו רחמים ולא תיכף בו ביום [אף שבפטשות ייל שעדרין היה במצב של שכנות (וכן מפורש בගירסת הע"י: למחר כי פכח מיניה חمرا) - הרוי לאכורה לאחרי שחחתייה היה זה גופא צרייך לבטל השכנות, וכפתוגם הצמח צדק בכיו"ב "ין קשה פחד מפיגו" (לאכורה צע"ק מכ"ב (? א) "פחד קשה יין מפיגו", ומשמע שין קשה יותר מפחד. אבל איןנו קושיא כי אית פחד ואית פחד כו' - ראה לקוטי שיחות חכ"ה ע' 499. ושם)].

(42) אלא שם"מ היה וקוק לבקשת רחמים דוקא, "בעיר רחמי ואחיה" - כי לאחר שחנשמה נפרדה מן הגוף ועלתה למעלה, קשה לפעול עליה שתסכים לרדת שוב למיטה, במקש"כ מבעל כרוחך אתה חי (אבות פ"ד מכ"ב) לפני הירידה, והז' בגדר נס, כהמשך הסיפור שא"ל "לא בכל שעטה ושתעה מתרחיש ניסא".

זרא" [دلכארה הוה ליה למימר "קטליה" וככיזא בזה]:

איתא בגמרא "אין ושחת אלא ומשר", הינו, שתוכן עניין השחיטה הוא - (משיכה ו(העלאה, שכן, ע"י השחיטה מכשירים את הבמה לאכילת אדם, ועי"ז מעלים את הבמה מסווג החי לסוג המדבר (שנעשית דם ובשר כבשרו - דהמדבר), וכਮבוואר בכמה מקומות³⁷, שמטעם זה הותרה השחיטה למורות העניין דעתך בעלי חיים - מכיוון שעי"ז מעלים את הנשחת לדרגא נעלית יותר.

ובעניננו: הפירוש ד"רבה שחחתייה לר' זира" ("כפייה לשחות יותר מדאי") הוא - רביה משך (שחת) והעלאה את ר' זира לדרגא נעלית שלא בערך (עי"ז שנילה לו סודות ורזין דתורה עמוקים ביותר ("יותר מדאי") בערך לימודו הרגיל לפי דרגתו), ודבר זה הביאו לכלות הנפש כפשוטו ממש, וכמו בנדב ואביהו.

ושני הענינים ישם - שהכוונה ב"שחיטה" היא לכלות ופירוד הנשhma מן הגוף ממש (לא רק התעלפות), וביחד עם זה - אין זה עניין של שפיקות דמים ח"ו, אלא אדרבה, עניין נعلاה ביותר - כלות הנפש (בדוגמת נدب ואביהו).

[וזהו גם דיקוק הלשון "קם רבה שחחתייה לר' זира" - דלכארה, הוה ליה למימר "שחיטה רבה לר' זира" ומהו קם רבה?]

ויל הביאור בזה: קימה מורה על עלייתו של רבה לדרגא נעלית ביתר (ויקם - תקומה הייתה רבה לעז), "לבסומי עד דלא ידע". אלא שבנוגע לרבה עצמו, מכיוון שהוא לו כלים ד"רבה", הרי גם כשהיה במצב של "קם" (עליה גדולה ביתר גם לגבי דרגתו של רבה), לא הכריח כלות הנפש. משא"כ בונגעו לר' זира, וכאשר רבה גילה לו את הענינים שהשיג אז (במצב ד"קם), עי"ז - קלתה נפשו, "שחחתייה לר' זира", ממש].

(36) חולין ל, ב.

(37) ראה לקוטי שיחות חד ע' 1112. ח"ט ע' 206. ושם.

(38) רשי' חי שורה נג. יז.

ח. והנה להלכה נפסק **בשו"ע** שיש חיוב לבטומי בפורים עד שלא ידע, ואין חוששים שישטעף מזה שום דבר בלתי רצוי לו.

מזה מובן גם בנוגע לתוכן הרוחני של שתית יין עד שלא ידע - דהיינו ל לנוד באופן דבאהבתה ות蕪ה סודות (יין) התורה, עד שנגיעו למצב של "שכרות" וביטול מציאותו, שבפורים ניתן הכח לכל אחד ואחד מישראל, כל חד וחד בכל מادرך (שלך) בערך שיעורא דיליה, לקים "שתיה" זו ולהגיעו ללביקות כזו בסודות התורה המבטלת מציאותו, מבלי חשש שמעבודה זו יבוא לידי הנגשה של התבודדות ופרישות מן העולם, היפך הכוונה של "לשבת ירצה", אלא אדרבה, ע"י קיום חיוב זה ביום הפורים, יתוסף לו חיים בעבודת השם ממשך כל השנה כולה, בעשיית דירה לו יתרון בתחוםים - "נכנס בשלום ויצא בשלום".

(משיחות ש"פ שמיני וש"פ תזריע תשד"מ
- לקוטי שיחות חלק לא, פורים ב)

עלולים לפעול בו פירוד הנפש מן הגוף ויצטרך לנס של תחיתת המתים (ראה לעיל העורה 42) - ולא בכלל שעתא ושעתא מתחריש ניסא".

.(45) או"ח סתרצה"ה ס"ב.

(46) ראה רמב"ם הל' תשובה (פ"י ה"ג). **הה א"ב: ג:**

(47) עד לשון הטור או"ח ס"ח (הובא בשו"ע (ודאדמור"ר הוזקן) שם. הל' ת"ת לאדמור' הוזקן פ"ד ס"ה) בנוגע לחסידים הראשונים, "שהיו מגיעים (כתפלתם) להתחפשות הגשמיות". וראה לקוטי שיחות חט"ז שבהערה 33.

בסעודה פורים הקודמת, אלא אדרבה - הוא הזמין את ר' זира לערכו סעודת הפורים ייחדי גם בשנה זו, מתוך כוונה שגם בשנה זו יפעל אצל ר' זира עילוי גדול כזה עד לכלה הנפש. וכיון שתכלית הכוונה היא נשמות בגופים - הרי לאחרי פורים יחוור ויחיהו (כפי שהוא מעשה רב בשנה שעברה), ויהיו בר' זира שתי המועלות: העילוי דכללות הנפש והעלוי דמיולי הכוונה של נשמות בגופים.

[או באופן אחר קצת: רבה חשב שבמנשך השנה התעלה ר' זира למדרגה עליונה יותר, וכבר ביכלתו להציג סודות ורזין דאוריתא עמוקים ביותר באופן שלא יבוא לידי יכולת הנפש בפועל, פירוד הנפש מן הגוף].
וע"ז ענה לו ר' זира - "לא בכלל שעתא ושעתא מתחריש ניסא": הוא חוץ ומשתוקן לעילוי דכללות הנפש [עליזך "מתי יבוא לידי וackyימנו"⁴³], ומשום זה היה רוצה לערכו סעודת פורים ביחד עם רבה גם השנה; אבל אבל אעפ"כ, מכיוון שתכלית הכוונה היא נשמות בגופים, חושש הוא שלآخر שייגיע לכלות הנפש שוב לא תרצה נשמו לרדת ולהתלבש בגופו, וכי יודע אם גם בפעם זו יצילח רבה לפועל "נס" כזו שנשנתה ר' זира תרצה לירד ולהתלבש עוד הפעם בגופו - "לא בכלל שעתא ושעתא מתחריש ניסא"⁴⁴.

(43) ברכות סא, ב.

(44) באופן הב' הנל (בפניהם) - ענהו ר' זира, שעדיין הוא במצב של "זира", שגילוי סודות התורה "יותר מדאי"